

Philipp Winkler

Chuligán

320 s., váz., 329 Kč
ISBN 978-80-7577-126-1

Vychází 22. září 2017

Všichni máme dvě rodiny. Jednu, do které se narodíme, a druhou, kterou si sami vybereme.

O autorovi

Philipp Winkler (nar. 1986) vyrostl na hannoverském předměstí a nyní žije v Lipsku. Vystudoval tvůrčí psaní v Hildesheimu a několik měsíců strávil v Japonsku, Kosovu, Albánii a Srbsku. V roce 2015 získal za úryvky z debutového románu *Chuligán* (2016) cenu pro mladé literáty Retzhof-Preis. O rok později se stal vítězem literární ceny aspekte a dostal se do užšího výběru Německé knižní ceny. Román *Chuligán* vychází také v Nizozemsku, Dánsku, Francii, Španělsku nebo USA. Winkler po nocích pracuje v klubech jako DJ Zelection. Je fanouškem fotbalového Hannoveru 96 a hlavně Werderu Brémy. Sám mezi chuligány nikdy nepatřil, ale toto prostředí ho vždy zajímalo.

Foto © Kat Kaufmann

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy *Chuligán* najdete zde:
<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1328>.

PDF kompletního textu knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

Anotace

Heiko Kolbe zahřívá v ruce chránič zubů. V žilách mu pumpuje adrenalin. Spolu s dalšími hannoverskými chuligány se vydává do bitky proti Koliňanům. Nepochybuje, že se jednou zapíšou do dějin. Zatím ale musí brát život takový, jaký je — jeho otec je alkoholik, matka rodinu dávno opustila, Heiko se živí podřadnou prací ve strýcově posilovně a bydlí v domě podivína, který organizuje psí zápasy a jehož největším přáním je vlastnit tygra. Heikův život jsou chuligáni. Pouze při rvačkách po jejich boku totiž dokáže zapomenout na všechno, co mu osud nenadělil — milující rodiče, partnerku, domov.

Chuligán je nahlédnutím do vnitřního světa outsidera a ztroskotance, drsného mladého muže s velkým srdcem, který se rve, aby ochránil svou partu a její odkaz. Philipp Winkler se tímto příběhem zařadil do silné literární tradice — dává hlas těm, kteří nejsou slyšet.

Ohlasy

Hrdinové Philippa Winklera tančí na okraji propasti. Jejich závrat je fascinující a hrůzná — a vy nemůžete přestat číst.

Jan Brandt, spisovatel

Dá se napsat tichá kniha o hluku? Opatrná a nesmělá kniha o násilí? Kniha o chuligánech a osamělosti? Ano, snad to možné je, ale kdo by chtěl tak šílenou knihu číst? A pak se začtete do románu Philippa Winklera [...] a najednou víte, že je tu nový spisovatel — osobitý, silný literární hlas, jenž nechává promluvit ty, kteří většinou mlčí, a to vše dělá s empatií a citem pro jazyk.

Porota literární ceny aspekto 2016

Winkler píše dojemně, přesvědčivě a s pochopením pro svět outsiderů. Heiko Kolbe je vlastně beznadějný romantik a jeho násilí je voláním po lásce.

Moritz Rinke, spisovatel

Hluboce smutný a morbidně vtipný debutový román. Jako když se spojí Chuck Palahniuk a Quentin Tarantino, aby prozkoumali temná zákoutí Hannoveru.

Thomas Klupp, spisovatel

Kdo z nás něco tuší o chuligánech? Philipp Winkler překonal bariéry a do jednoho se vcítil

Je mu teprve třicet a proslavil se hned svým prvním románem. Philipp Winkler z Hagenburgu u Hannoveru je v hledáčku všech, kteří sledují německou literární scénu. Jeho román *Chuligán* o Heiku Kolbem, (fiktivním) chuligánovi z prostředí fanoušků Hannoveru 96, byl v roce 2016 nominovaný na Německou knižní cenu. Bavili jsme se s ním o knize a o tom, jak se na psaní připravoval.

Proč jste si pro svůj debut vybral právě toto prostředí?

Vždycky jsem byl fotbalový fanoušek, vyrostl jsem v tom, můj táta fandí Werderu Brémy. Z témat mě navíc zajímají hlavně okrajové oblasti, extrémní situace. A chuligánství je jednou z nejtemnějších stránek fotbalu — spolu s korupcí. Ve třetím semestru studia tvůrčího psaní v Hildesheimu jsem dostal šílený nápad, že napíšu román. Jeden spolužák mi poradil, ať si vyberu téma, které mě bude zajímat i za tři, čtyři, osm let. A tohle je ten případ. Navíc pokud vím, tak v Německu takový román zatím nevznikl. Vyšly jenom biografie bývalých chuligánů, většinou z Velké Británie.

O chuligánské scéně je poměrně těžké se něco dozvědět, když k ní člověk nepatří. Jak jste dělal rešerše? Nebo k ní sám patříte?

Ne, tam jsem nikdy nepatřil. Tímhle tématem se zabývám už léta a na někoho zvenku jsem o něm věděl opravdu hodně. Než jsem začal se psaním, věnoval jsem se navíc ještě asi půl roku rešerším — přečetl a zhlédl jsem všechno, co jsem sehnal. Procházel jsem i internetová fóra, i když se většinou jednalo o fóra ultras, k fórům chuligánů se skoro nedá dostat. Vedl jsem rozhovory s referenty pro fanoušky a s policisty, kteří se na scéně pohybují. Potom jsem uvažoval o tom, že bych zkusil kontaktovat i přímo nějakého chuligána. Ale usoudil jsem, že šance někoho najít je moc malá. Navíc jsem měl příběh už v hlavě a nechtěl jsem se nechat ovlivnit cizími zážitky.

Chvála se na vaši knihu jen hrne, ale najde se i kritika, především od časopisu *Die Zeit* a deníku *Süddeutsche Zeitung*. Vytýkají vám například to, že jazyk hlavního hrdiny se příliš liší od jazyka používaného v knize obecně. Co na to říkáte?

Článek v *Die Zeit* považuju za dobrý, je to legitimní a srozumitelná kritika, i když já to vidím jinak. Kdyby byla celá knížka psaná provokativním sociolektem, potom by podle mě nebyla vyvážená. Čtenář potřebuje i chvíle, kdy si vydechne. Navíc si myslím, že každý člověk má více vrstev, více rozměrů. Heiko, to nejsou jen „hovna“ a „sračky“. Takoví lidé neexistují. Člověk mluví pokaždé jinak, třeba když je v práci nebo když se baví s přítelkyní.

Proč jste se vlastně rozhodl pro vyprávění v ich formě?

Já píšu hlavně pro sebe, nicméně jako autor mám samozřejmě v hlavě i imaginárního čtenáře. Pomocí téhle perspektivy chci přinutit lidi, aby se do Heika vcítili. Kdo o tom světě něco tuší? Pro většinu lidí je podivný nebo děsivý. Takhle překonají bariéru a pocítí empatii, nebo dokonce sympatii. Je to mnohem bezprostřednější a přidává to na autenticitě. Téhle perspektivě jsem od začátku dával přednost, považuju ji za nejrozumnější řešení.

Jak dlouho jste *Chuligána* psal, od chvíle, kdy se ten nápad objevil, po chvíli, kdy jste dopsal poslední stránku?

V roce 2010 jsem začal s rešeršemi. Celý rukopis jsem měl hotový na konci září 2015.

Čtenáře upoutají hlavně dvě věci: svérázný jazyk a poměrně sofistikovaná dramaturgie. Jak jste na ně přišel?

Trvalo mi celou věčnost zjistit, jak se mi nejlépe pracuje. Začal jsem tím, že jsem si skicoval postavy a hodně jsem experimentoval. Nedokážu jen tak psát. Vyrobil jsem si barevné kartičky, které představovaly určité sekvence. Potom jsem je přesouval tak dlouho, dokud nevznikla celá dramaturgie. Na konci jsem měl kartičkami polepené dvě stěny svého ateliéru.

Je to vaše první kniha a hned jste byl nominovaný na Německou knižní cenu. Jaký to má na mladého autora vliv?

Myslím, že na tuhle otázku budu moct po pravdě odpovědět až za několik měsíců. Pořádně jsem to ještě nezpracoval. Jsem v tom ponořený, je to trochu jako sen, někdy je to velmi náročné. Zkousím si na to zvyknout, užít si to, protože je to skvělá věc. Mohlo to dopadnout úplně jinak, ta knížka mohla zapadnout.

Pracujete v současnosti na další knize? Můžete nám o ní něco prozradit?

Právě teď ne, v poslední době jsem se k tomu vůbec nedostal. Ale na konci jara a v létě jsem strávil tři měsíce v umělecké rezidenci Künstlerdorf Schöppingen u Münsteru. Tam jsem se začal věnovat rešerším k novému románu. Měl jsem několik nápadů a nakonec jsem se rozhodl pro téma, které mě baví nejvíce. Jedním z aspektů příběhu bude určitě transhumanismus — tedy technologické vylepšování lidského těla.

Otázky kladl Nils Hartung, 28. 9. 2015.

Zdroj: <http://www.ndr.de/kultur/buch/Auch-mal-durchatmen-Philipp-Winklers-Hool,hool102.html>